

Arrest

nr. 230 661 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 februari 2019, in functie van zijn Nederlandse moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 juli 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 22 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4/02/2019 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn moeder, de genaamde [E.B.J.] [...], van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Nederlandse referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het laatste land van verblijf alvorens de aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Betrokkene legde volgende stukken neer als bewijs dat hij ten laste is van zijn Nederlandse moeder:

Attesten basisregistratie Nederland moeder en zoon dd 19/07/2018 gemeente Heerlen en gemeente Kerkrade dd 25/07/2018: als bewijsstuk dat zoon regelmatig op zelfde adres woonde als moeder. Het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als zijn moeder heeft gewoond in Nederland, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de zijn moeder. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve manier te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Attest geen eigendom opgemaakt te Berkane op 12/09/2018 op naam van betrokkene. Hieruit zou moeten blijken dat betrokkene in de gemeente Berkane geen eigendommen heeft. Gezien betrokkene reeds lange tijd zijn land heeft verlaten, zie basisregistratie Nederland, en er geen bewijzen zijn in zijn paspoort dat hij nadien zou zijn teruggekeerd naar Marokko, is het redelijk te stellen dat betrokkene niet langer staat geregistreerd met enige eigendom in Marokko. Het attest kan dan ook niet worden aanvaard als een bewijs van onvermogen.

Attestation Du Revenu Global Imposé au titre de L'année: 2017 dd 18/09/2018 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen belastingen op inkomen heeft betaald in 2017. Onderaan het attest staat vermeld dat dit attest is afgeleverd op vraag van betrokkene zelf. Het betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Vandaar dat dit attest niet kan worden aanvaard als bewijs van zijn onvermogen in het land van herkomst. Bovendien verbleef betrokkene in 2017 niet langer in Marokko.

Attest ongehuwde staat dd. 02/08/2018 op naam van betrokkene en opgemaakt door de provincie Berkane. Hiermee bewijst betrokkene enkel dat hij niet getrouwd is en dat hij zonder beroep is. Opnieuw kan gesteld worden dat dit attest werd opgemaakt op het moment dat betrokkene al lang Marokko heeft verlaten. Dit kan dus ook niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen.

Administratief attest opgemaakt door de autoriteiten van de provincie Berkane dd. 02/08/2018 met de vermelding van een adres waar betrok[k]ene verblijft in Marokko.

Verklaringen van derden dat betrokkene fungeerde als tolk voor zijn moeder in Nederland

Bewijzen van de aankoop van goederen bij Zalando

Schrijven advocaat 3/05/2019

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/Nederland ten laste was van

de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

Wat het onvermogen betreft, deze is niet aangetoond aan de hand van documenten die werden opgemaakt op het moment dat betrokkene reeds lange tijd zijn [I]and van herkomst had verlaten. Bovendien werden er geen bewijzen van onvermogen in Nederland voorgelegd in de periode dat hij er samen met zijn moeder verbleef.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, deze werd evenmin aangetoond aan de hand van de aankoop van basisgoederen door de moeder voor haar zoon.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst/Nederland voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome[n] beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr 101.624).

2.1.2. Ten laste van de EU referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende aantoont dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Nederlandse moeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege zijn Nederlandse moeder.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Belgische wetgeving voorziet in principe geen minimale duur waarin de Unieburger bijstand moet verlenen. De enige vereiste is in principe dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. Recentelijk werd evenwel gesteld dat de afhankelijkheidsrelatie van het familielid ten aanzien van de referentiepersoon al moet bestaan in het land van herkomst (RvV nr. 163.233 van 29 februari 2016 en RvV nr. 148.917 van 30 juni 2015).

Zoals hierboven feitelijk geschetst, heeft verzoeker sedert zijn minderjarigheid bij zijn Nederlandse moeder, in het land van herkomst (Nederland), ingewoond. Volgens verwerende partij zou hieruit niet impliciet afgeleid kunnen worden dat verzoeker daadwerkelijk ten laste was van zijn moeder.

Deze automatische afleidende conclusie vanwege verwerende partij raakt kant noch wal, aangezien deze voorbij gaat aan de realiteit van de feitenkwestie zoals deze thans voorligt.

Immers, tijdens de minderjarigheid kon verzoeker niet over enige vorm van inkomsten beschikken, aangezien verzoeker op dat ogenblik schoolgaand was te Nederland.

Daarenboven blijkt uit de stukken dat verzoeker zelfs sedert zijn meerderjarigheid in Nederland niet enige bron van inkomsten heeft verworven, bovendien deze stelling tevens geldt uit het ontberen van bronnen uit het land van oorsprong zijnde Marokko.

Verzoeker heeft tot op heden nooit over enige vorm van inkomsten kunnen beschikken (verzoeker is sedert 2009 zonder verblijfsstatus in Nederland), zodoende zowel tijdens zijn minderjarigheid, als tijdens zijn meerderjarigheid, als tijdens zijn meerderjarigheid als illegaal verblijf in Nederland, hetgeen wordt gestaafd uit verschillende verklaringen van derden (waaronder advocaten en overheidsfunctionarissen) te Nederland, dewelke de daadwerkelijke band voorafgaand aan de aanvraag staven.

Verzoeker beschikt sedert zijn minderjarigheid aldus over geen enkele vorm van inkomsten en is zodoende ten laste van zijn Nederlandse moeder, met wie verzoeker heeft samengewoond.

Uit het analyse van het geheel van de stukken kan daaruit afgeleid worden dat verzoeker effectief voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van zijn referentiepersoon, zijnde zijn Nederlandse moeder.

Verzoeker brengt ten overvloede stukken bij waaruit blijkt dat zijn Nederlandse moeder goederen heeft aangekocht via Zalando teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.”

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel voorziet dat de bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie die ten laste is van deze burger en die hem vervoegt of begeleidt een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder in Nederland, het land waar hij stelt voorheen met zijn moeder gedurende jaren te hebben verbleven. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen is en dat hij evenmin heeft bewezen dat hij financieel of materieel werd gesteund door zijn moeder in het land van herkomst.

Verzoeker geeft in eerste instantie aan van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat uit het feit dat hij bij zijn moeder inwoonde niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij ten laste van haar was. Hij licht toe dat hij zijn moeder in Nederland vervoegde op een ogenblik dat hij nog minderjarig was en dat hij toen, als minderjarige die naar school ging, uiteraard niet over enige vorm van inkomsten kon beschikken. Hij houdt tevens voor dat hij nadat hij meerderjarig was geworden ook geen inkomsten heeft verworven.

De Raad merkt op dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht. Hierbij moet worden nagegaan of er sprake is van “*een situatie van reële afhankelijkheid*” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Een vreemdeling die voorhoudt, als descendent ten laste, een recht op verblijf te kunnen laten gelden dient dan ook stukken aan te brengen waaruit blijkt dat hij in de periode voorafgaand aan zijn afreis naar België materieel werd gesteund door de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of te vervoegen. Het komt verweerder toe de bewijswaarde van de door de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden aangebrachte overtuigingsstukken te onderzoeken. Verweerder handelt in casu niet kennelijk onredelijk indien hij stelt dat stukken waaruit blijkt dat verzoeker gedurende een aantal jaar in Nederland op hetzelfde adres als zijn moeder verbleef op zich niet toelaten vast te stellen dat hij effectief ten laste was van zijn moeder.

Er dient ook op te worden gewezen dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat bij de beoordeling of een persoon “*ten laste*” is de situatie in aanmerking dient te worden genomen zoals deze bestaat op het ogenblik dat een vreemdeling verzoekt om de hereniging met de Unieburger (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia en HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Verzoekers betoog dat hij als minderjarige ten laste was van zijn moeder is, gelet op het feit dat hij sedert 2003 meerderjarig is, dan ook niet relevant.

Door te verklaren dat hij sedert 2009 onwettig in Nederland verblijf toont verzoeker, die ondertussen vierendertig jaar oud is, evenmin aan dat hij ten laste was van zijn moeder. Het is niet omdat verzoeker langdurig illegaal in Nederland zou hebben verbleven dat dient te worden aangenomen dat hij nood had aan materiële ondersteuning van zijn moeder.

Verzoeker houdt daarnaast voor dat uit een analyse van het geheel van de door hem aangebrachte stukken kan worden geconcludeerd dat hij effectief, voorafgaand aan zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ten laste was van zijn moeder. Hij geeft hiermee aan een ander standpunt te hebben dan verweerder, doch toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de voorgelegde bewijsstukken niet toelaten de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie vast te stellen.

In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat hij stukken overmaakte die aantonen dat zijn moeder goederen voor hem heeft aangekocht. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een aantal stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat kleding werd aangekocht, doch dat geenszins blijkt dat deze aankopen voor hem bestemd waren. Bovendien moet worden gesteld dat indien een moeder bepaalde goederen aankoopt om aan een meerderjarig kind te schenken dit hoe dan ook niet automatisch toelaat te besluiten dat dit kind ten laste is van de moeder.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij enig nuttig door verzoeker aangebracht overtuigingsstuk over het hoofd heeft gezien of verkeerd beoordeeld. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK